Μάρτιν Μακ Ντόνα, *Ο Πουπουλένιος*, θέατρο του Νότου, χειμώνας '05-'06

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας θεατρικός συγγραφέας, ένας παραμυθάς, που τ' όνομά του ήταν Μακ Ντόνα. Ζούσε σε μια χώρα μακρινή, που την έλεγαν Αγγλία, και σκάρωνε ιστορίες. Η φαντασία του ήταν πολλή μεγάλη, τόσο που ξεπερνούσε ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Γι' αυτό συχνά προβληματιζόταν για το αν ήταν σωστό να γράφει και να αφηγείται όλα αυτά που πέρναγαν από το μυαλό του. Αποφάσισε λοιπόν να γράψει μια ιστορία για να διηγηθεί αυτές τις βασανιστικές περιπέτειες τής σκέψης του και να δοκιμάσει την αντίδραση του κόσμου. Έτσι, γράφτηκε ο *Πουπουλένιος*, ένα παραμύθι που μιλά για την ελευθερία του δημιουργού και τη δυνατότητά του να παρουσιάζει τον κόσμο, όπως εκείνος τον αντιλαμβάνεται. Άλλωστε, σκέφτηκε, αυτό είναι το αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ανθρώπου, αφού ακόμα και στους πιο προσωπικούς διαλόγους και τις σχέσεις ο καθένας «αφηγείται» την «δική» του ιστορία, κι ίσως γι' αυτό οι άνθρωποι δεν συνεννοούνται! Πόσο βαρετό θα ήταν αλήθεια αν όλοι έβλεπαν τον κόσμο μέσα από το ίδιο πρίσμα.

Ξεδίπλωσε λοιπόν τις εικόνες τού μυαλού του, φτιάχνοντας μια θεατρική ιστορία, ένα θρίλερ (;), ένα αστυνομικό έργο (;), ένα κοινωνικο-πολιτικό δράμα (;), μια σαρκαστική, καυστική κωμωδία με αναφορές στα σημεία των καιρών (;), ένα ψυχολογικό δράμα πάνω στις συνέπειες της άσκησης βίας στα παιδιά (;).

Όπως κι αν το ονομάσει κανείς ο *Πουπουλένιος* είναι ένα ανατρεπτικό, σαγηνευτικό έργο, που υπενθυμίζει στους ενήλικες την ξεχασμένη γοητεία του παραμυθιού. Ο συγγραφέας του Μάρτιν Μακ Ντόνα είναι τεχνίτης. Ενώ χρησιμοποιεί τη συμβατική θεατρική φόρμα, τόσο στη δομή τού έργου όσο και στο χειρισμό τού λόγου, επιτυγχάνει αβίαστα την ανατρεπτική ατμόσφαιρα που επιδιώκει, αφενός μέσω των λεγομένων του κι αφετέρου μέσω του απρόβλεπτου χιούμορ του. (Η ανεξιχνίαστη δολοφονία των γονιών τού ήρωα αποτελεί το μόνο ανακόλουθο στοιχείο στο έργο.)

Ο ζεστός χώρος του εξώστη που επελέγη επιβαλλόταν για το έργο και η σκηνοθεσία (Βίκυ Γεωργιάδου) τον αξιοποίησε λειτουργικά. Τα σκηνικά-κοστούμια (Μαγιού Τρικεριώτη), οι φωτισμοί (Μελίνα Μάσχα) και η μουσική (Κώστας Ανδρέου) εναρμονίστηκαν με το προφίλ της παράστασης.

Η εξαιρετική ερμηνεία του Κώστα Βασαρδάνη (Κατούριαν), ο οποίος με αξεπέραστη μαεστρία υποδύθηκε τον παραμυθά, αποτύπωσε –παρά το νεαρό της ηλικίας του- τη λησμονημένη πλέον φιγούρα του παππού-αφηγητή και με τη μειλιχιότητα, την αβρότητα και την τρυφερότητά του αγκάλιασε την ψυχή μας. Μαζί του «συνωμότησε» και ο ομοαίματός του ερμηνευτικά Αργύρης Ξάφης (Μίσαλ). Ο Κωστής Καλλιβρετάκης (Άριελ) αν και ξεκίνησε από τη σωστή αφετηρία, περιέγραφε ενίοτε το ρόλο του. Ο Κώστας Μπερικόπουλος (Τουπόλσκι) στάθηκε πιο συνεπής στην επιλεγμένη γραμμή του, και γι' αυτό εύστοχος και μεστός υποκριτικά –προσοχή στα ναρκισσιστικά ολισθήματα.

Ο Πουπουλένιος έζευσε στο ίδιο όχημα την τρυφερότητα και τη βία, το χιούμορ και την τραχύτητα και, χωρίς μεγαλοστομίες, χάραξε διαδρομές αναπάντεχου προβληματισμού. Πάει καιρός που παρακολουθήσαμε ένα τέτοιο έργο.